

ליל שבת קודש פרשת מצורע - שבת הגדול ה'תשס"ג

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט המדבר מעליית הבינה והמלכות, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), כשמקים התפילה את בחינת מלכות בבחינת ולעבדו בכל לבבכם, זה בחינת היא העולה (ויקרא ו'), בחינת (שיר השירים ח') מי זאת עולה, מי עם זאת עולה, והם שני בתים, ביתא עלאה וביתא תתאה, שיש לשניהם עלייה, כי לא אבוא בעיר עד דבקרבך קדוש, עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מבואר כאן בדברי רביז"ל, את גודל מעלת קישור הדיבור עם הבינה, שביחד האדם זוכה להעלות עלמא עלאה עם עלמא תתאה, כי הנה בוודאי עיקר תכלית האדם לזכות להשלים בינתו ולהתבונן באלקותו יתברך מכל פרטי הבריאה, שהם כלליות הנו"ן שערי בינה, שכל שער ושער הוא השגה יתירה בהבנת אלוקתו יתברך, המאיר בכל פרטי הבריאה, אבל לא בפעם אחד זוכים ליכנס לשערים קדושים אלו, רק בכל פעם האדם צריך להגדיל בינתו עוד מעט ועוד מעט, עד שזוכה לעלות אל עולם הבינה, והנה עיקר כניסתו לשערי הקדושה הוא על ידי המלכות שהוא הפה, כי על ידי שאדם מקדש דיבורי פיו, ומתחיל לדבר דיבורים קדושים של תורה ותפילה, על ידי זה לאט לאט נכנס מוח מחשבתו אל תוך שערי הקדושה, ויכול להנהיג את מוחו כרצונו, כי כל המחשבות של האדם לבסוף יוצאים דרך דיבורו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ו), ולכן אם רואים אחד מדבר דיבורים פגומים חס ושלום, בידוע שהם באים ממחשבתו, וכדברי רביז"ל (ספר המדות אות ניבול פה סי' א') מי שמדבר ניבול פה, בידוע שלכו חושב מחשבות און, וכן הוא בצד הקדושה, אם האדם רוצה להנהיג את מוחו ליכנס לתוך הקדושה, עליו להתמיד מאד בדיבורים קדושים של תורה ותפילה עד שיתייחד מוחו עם הדיבורים, וכך יזכה ליכנס אל הנו"ן שערי בינה, וזהו פירוש הפסוק (שיר השירים ח') מי זאת עולה מן המדבר, היינו "מי" עם "זאת" עולים על ידי "המדבר" שהוא הדיבור, כי "מי" הוא הנו"ן שערי בינה, מ"י בגימטריא חמישים, ו"זאת" היא המלכות, שהיא

הדיבור, וכמו שכתוב (בראשית מ"ט) וזאת אשר "דיבר" להם אביהם, ושניהם עולים על ידי הדיבור, כי כל מה שאדם מתמיד בדיבורים קדושים של תורה ותפילה, כן מתקשר בינתו עם דיבורו, וזוכה להרגיש במוחו ובלבו את כל הדיבורים שמוציא מפיו, ולכן אשרי הזוכה להכניס דיבורי פיו בתוך הקדושה, כי אז אל רב טוב הצפון והגנוז יזכה בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל אל פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הגה מצינו בפרשת השבוע את טהרת המצורע, שפגם בהדיבור, בחינת מצורע, שהוא נוטריקון מוציא שם רעה (תנחומא פרשת מצורע), היינו פגם הדיבור, וטהרתו על ידי שתי צפרים חיות טהורות, וכמו שכתוב (ויקרא י"ד) ולקח למיטהר שתי צפרים חיות טהורות וגו', ושני הצפרים צריכים להיות שוים בקומתם ובדמם וכו', והאחד שוחטים, והאחד שולחים על פני השדה, ובטעם הצפרים אמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה ט"ז) יביא פטמיא ויכפר על פטמיא, הוא פגם בדיבורו, לכן יביא צפרים שתמיד מצפצפים בקולם, ויזכירו אותו לשוב על חטאו, ויש להבין למה הוצרך להביא "שתי" צפרים דייקא, ושיהיו שניהם שוים, ואחר כך שוחטים אחד ושולחים השני, ולא מספיק צפור אחת? ועל פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי השתי צפרים מרמזים על עליית הבינה עם המלכות, היינו המוח עם הדיבור, ושניהם צריכים להיות שוים, כי זהו עיקר התכלית, להרים את המוח על ידי הדיבור עד שיגיע מוחו אל כל הנו"ן שערי בינה, ולכן העבודה הראשונה הוא לשחוט את הציפור האחת, שזה מרמז על תיקון הדיבור, על שם (ירמיה ט') חץ שחוט לשונם, כי הדיבור אם אינו על תיקונו, הוא כמו חץ ששוחט והורג נפשות רחמנא ליצלן, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ערכין ט"ו:) על הבעל לשון הרע שהורג שלשה, ולכן לתקן את דיבורו הוא צריך לשחוט את הציפור האחת המכוון נגד הדיבור, ואחר כך לטבול עין ארו ואזוב ושני תולעת בתוך דמה, לרמז שעיקר גאוותו בא ממה שדיבור בגאווה ובישות, כמו עין ארו, ועכשיו ישפיל את עצמו כאזוב וכשני תולעת, וישחוט את לשונו לדבר רק דיבורים קדושים של תורה ותפילה, ואז ישלח לחירות את הציפור החיה על פני השדה, כי היא צפור דרור (נגעים פרק י"ד), כי מיד שתיקן דיבורו כראוי, הוא בא לידי חירות המוחין, ויכול להנהיג את מוחו כרצונו ולבוא לידי עולם החירות, לידבק בו יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו להגיע אל תיקון הדיבור והמוחין, עדי נזכה להתדבק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת מצורע - הגדול ה'תשס"ג

בשבת קודש בבוקר היתה שמחת הולדת הבת לאחד מאנ"ש בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י ולא איסתייע לדרוש אז ברבים.

סעודה שלישית פרשת מצורע - שבת הגדול ה'תשס"ג

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויץ, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג' המדבר מנגינה דקדושה ומטהרת המצורע, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, נוהגים בכל תפוצות ישראל לומר דרשה בשבת הגדול מענינא דיומא, כמו שנוהגים לומר דרשה בשבת שובה, אבל היו צדיקים שבשבת שובה דרשו מעניני הלכה וכשרות המאכלים והגעלת כלים וכו', ובשבת הגדול דרשו מעניני תיקון מדות וממצוות שבין אדם לחבירו, כי בימי תשרי, ובין כסה לעשור, שכולם עסוקים לעשות תשובה ולפייס אחד את חבירו, אזי עלולים להתרשל בעניני כשרות ובמצוות שבין אדם למקום, ולכן צריכים לעורר אז על עניני הלכה יותר מכל השנה, אבל בימי ניסן שכולם עסוקים בחומרות של פסח, ומדקדקים מאד בכל עניני כשרות, אזי עלולים מאד לשכוח ממצוות שבין אדם לחבירו, ומתיקון המדות, ובפרט כשמטילים בבית את כל עול הניקיון והכנת החג על האשה, והבעל אינו עושה כמעט כלום, ועוד יש לו טענות ותביעות על אשתו בכמה מיני ענינים, לכן צריכין לעורר מאד על מצות שבין אדם לחבירו, ולהזכיר לכולם שמצוות "ואהבת לרעך כמוך", סובב והולך גם על האשה שהיא עיקר חבירו של אדם, וראוי אז לדרוש דייקא בענינים אלו ביותר, והבן.

והנה כבר ידוע הטעם למה נקרא שבת הגדול, על שם הפסוק מהפטרת השבוע (מלאכי ג') הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בא יום ה' "הגדול" והנורא,

שאליהו יבוא לבשר את הגאולה לפני בא יום ה' "הגדול" והנורא, וכל מה שיארע באמצע השבוע ממשיך כוחו משבת הקודמת, ולכן בשבת לפני יציאת מצרים, שהוא הגאולה הראשונה, אנחנו מכינים על הגאולה האחרונה, שיהיה יום "הגדול" באמת, ואנחנו מתפללים שיבא אליהו לבשרינו, ולכן קוראין אותו שבת "הגדול", וענין "הגדול" הוא על דרך המבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ר"ג) שתפילה וגילוי השגחה נקרא גדול, על שם (מלכים ב' ה') ספרו נא את הגדולות אשר עשה אלישע, ואמרו חכמינו הקדושים (מגילה כ"ג) ואלישע דעביד, ברחמי, היינו בתפילה, הוא דעביד, ולכן בשבת זו שנתגלתה ההשגחה ביותר, כי לקחו את השה שהיתה עבודה זרה של מצרים, לקרבן פסח, וקשרו אותה לכרעי המטה, ולא יוכלו לומר דבר, ועוד נתקבצו בכורי מצרים ומרדו באביהם והרגו בהם, וכמו שכתוב (תהלים קל"ז) למכה מצרים בכבוריהם, שהבכורות בעצמם הרגו בהם, כמבואר במדרש (שוחר טוב מזמור קל"ז), לכן נקרא שבת זו שבת "הגדול", על שם גילוי ההשגחה ושידוד מערכת הטבע, שנעשו על ידי תפלתן ישראל אל הקדוש ברוך הוא.

והנה יש להבין למה באמת אליהו הנביא צריך לבוא לפני בא יום ה' הגדול והנורא, ומשיח צדיקינו אינו בא לפני שיבא אליהו לבשרינו? אבל על זה אמרו חכמינו הקדושים (עדות ח') אין אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרב וכו' אלא לעשות שלום בעולם, כי עיקר תפקידו של אליהו הנביא הוא לעשות שלום בעולם, ועל ידי זה יקבלו כולם עול מלכות שמים עליהם, ובזה תלוי כל הגאולה, כי כל החורבן היתה בגלל שנאת חנם, שאין אחד יכול לסבול את השני ולהתייחד עמו, וכמו שמסופר בגמרא באריכות (גיטין נ"ה:) על קמצא ובר קמצא חרוב ירושלים וכו', ואנחנו סובלים מזה עד היום, וכדאיתא בגמרא (יומא ס"ט:) עדיין מרקד בינן, ולכן אליהו הנביא מוכרח לבא לפני משיח, ולעשות שלום בעולם, כי אז יהיו מוכנים לגאול, וידוע הסיפור שהיה אצל רביז"ל בשעה שישב בסעודה בטבריא עם תלמידי המגיד, שעשו סעודה לכבודו, ובאמצע הסעודה נשאלה שאלה זו לפניהם, איך אמרו חכמינו הקדושים בכל מקום "יהא מונח עד שיבא אליהו", כי איך אליהו הנביא נאמן לפסוק דיני ממונות, הלא הוא רק עד אחד, ואין עד אחד נאמן דיני ממונות? ולא היה מענה בפיהם של כל הצדיקים שישבו שם, ורביז"ל ישב אז מן הצד, וכשראה רביז"ל שהצטערו מאד למצוא תשובה לדבר, ענה ואמר להם, הלא כתוב במשנה שאין אליהו הנביא בא וכו' אלא לעשות שלום בעולם, אם כן מיד שיעשה אליהו שלום בעולם, ממילא יבא הגנב ויודה שהוא גנב מחבירו, ולא יצטרך לעדותו של אליהו כלל, כי הודאת בעל דין כמאה עדים דמי, והוטבה תשובת רביז"ל מאד בעיני כולם, נמצא שזהו עיקר תפקידו של אליהו הנביא לעשות שלום

בין הבריות, ועל ידי זה יהיו כולם מוכנים לגאולה, וזהו עיקר ההכנה לחג הפסח וליציאת מצרים, כי עיקר היציאה ממצרים היתה כדי לקבל את התורה, ובשעת קבלת התורה כתיב (שמות י"ט) ויחן שם ישראל נגד ההר, ואמרו חכמינו חכמינו הקדושים (מובא שם בפירש"י), כאיש אחד בלב אחד, כי קבלת התורה היתה רק על ידי האחדות שבין נשמות ישראל, ולכן אנחנו מזכירין את ביאת אליהו הנביא בשבת הגדול, שהוא השבת לפני גאולת מצרים, כי היא ההכנה על הגאולה העתידה, ובזה מזכירין אותנו לעשות שלום בעולם, ועל ידי זה נהיו מוכנים לגאולה.

והנה מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ג') שהשומע ניגון ממנגן רשע, קשה לו לעבודת ה', והשומע ניגון ממנגן כשר, טוב לעבודת ה', ומבואר בדברי מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות אפוסרופוס הלכה ג') שהכוונה לאו דווקא על נגינה ממש, אלא על כל קול של איש רשע או איש כשר, כי ההבלים רעים שיוצאים מפיו של הרשע, מעורר קנאה שנאה ומריבות בין הבריות, אבל הקול והדיבור של האיש הכשר, מעורר אהבה ואחדות בין הבריות, וזה היה פגם של המצורע שקלקל בדיבורו, ודיבר לשון הרע, ועונשו (ויקרא י"ג) בדד ישב מחוץ למחנה מושבו, כי הוא גרם שנאה ופירוד בין איש לאשתו ובין אדם לחבירו, על כן יטעום טעם של בדידות והפרשה מבני אדם, כי עיקר פגם הדיבור מתראה בהשנאה והמריבות שאדם גורם בדיבוריו הרעים, וזה נכלל בדברי רביז"ל "השומע ניגון ממנגן רשע קשה לו לעבודת ה'", כי הרשע גורם בדיבוריו פירודים ומריבות בין הבריות, וזהו הדבר הכי קשה, כי הוא מעכב את הגאולה, ולהיפוך, השומע ניגון ודיבור מאיש כשר, טוב לו לעבודת ה', כי הוא מכנים אהבה בין הבריות, ומייחד ומקשר כל נשמות ישראל ביחד.

וזהו מה שבשנת העיבור קוראין פרשת מצורע לפני פסח, כי מעוררין אותנו על תיקון הדיבור ושמירת הלשון, כי עיקר גלות מצרים היתה מחמת הדלטורין שהיו ביניהם, וכמו שפירש"י על הפסוק (שמות ב') אכן נודע הדבר, ולכן עיקר הגאולה יהיה רק על ידי האחדות שבין נשמות ישראל, שעיקרה תלוי בתיקון הדיבור, והשם יתברך יזכינו להגיע אל מדת השלום באמת, וכימי צאתינו מארץ מצרים יראנו נפלאות, בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

